

Як я пережив 2014 рік та опинився в архіві.

Для мене, як і для багатьох моїх співвітчизників 2014 рік, став початком краху сподівань на мирне спокійне життя. В березні почались захоплення адміністративних будівель та різні мітинги в підтримку «російської весни» та української влади. Саме в цей період пролилася перша кров. В липні в моєму рідному місті Донецьк, де я народився і виріс, де прожив все своє життя, з'явилися озброєні люди, і саме з цього періоду почався новий етап нашого життя.

Спочатку Донецьке летовище, коли відбувалися бойові дії на заході міста, все ще здавалось, що це десь там, десь далеко і нас це минеться – не минулось. Все частіше починались обстріли міста, блок-пости росли, як гриби після дощу. На озброєних людей в камуфляжній формі вже майже ніхто не звертав уваги, всі звикли, що вони були повсюди, на вулицях, в транспорті, в магазинах. Звичним явищем стало поява на вулицях міста військової техніки. Міський транспорт став працювати з перебоями. І саме найгірше те, що колись квітуче людне місто почало «в'янути», все менше людей з'являлось на вулицях.

З початку подій в Донецьку режим роботи Макіївського підприємства «Донпромсервіс 97», де я працював останні 10 років, не змінювався майже півроку. Підприємство працювало стабільно, заробітну плату виплачували регулярно. Негаразди на підприємстві почались після того, як в Донецьку почалась активна фаза бойових дій, на початку 2015 року власники «Донпромсервісу 97» відкрили філію в Черкаській області, працівникам запропоновано переїхати до філії, почались затримки із постачанням комплектуючих до металоконструкцій, простої в роботі, і як наслідок затримки заробітної плати. Іноді на роботу не виходили місяцями.

Після двох років безробіття та пошуку роботи я влаштувався працювати в державний архів області, де і працюю по теперішній час.